

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, bytem J. 6, 798 45 S., zast. JUDr. Petrem Konečným, advokátem se sídlem AK V Tůních 1636/1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, 772 71 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2012, č.j. 169/2012-130100-21,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno Celním ředitelstvím Olomouc 4.1.2012 pod č.j. 169/2012 – 130100-21, když tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Prostějov, sp. zn. 1173/2011-136200-021, č.j. 1176-18/2011-136200-021 ze dne 7.9.2011.

Pokud jde o rozhodnutí Celního úřadu Prostějov ze dne 7.9.2011, byl tímto rozhodnutím žalobce uznán vinným tím, že dne 21.1.2011 v 9:20 hod jako řidič v systému časového zpoplatnění užil dálnici D1 na 70km ve směru na Brno silničním motorovým vozidlem tovární zn. BMW, RZ: 4U3 0203, aniž by byl uhrazen časový poplatek, nevyznačil

údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku a nepředložil na požádání policisty díl kupónu, kterým se prokazuje úhrada časového poplatku, tímto nesplnil povinnosti uvedené v ust. § 21 e) odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích) a naplnil skutkovou podstatu přestupků dle ust. § 42 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o pozemních komunikacích. Za toto protiprávní jednání byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 5.000,-Kč, bylo rozhodnuto o její splatnosti a způsobu zaplacení a dále mu byla uložena povinnost náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Pokud jde o žalobní námitky žalobce, ten uvedl následující:

I. Žalobce je přesvědčen, jak uvedl, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalovaný se zcela nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce. Žalobce má za to, že mu nebyla dána možnost vyjádřit osobně své stanovisko k přestupkům u ústního jednání dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 36 odst. 2 správního řádu. Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně usoudil, že bylo možné provést jednání dne 30.8.2011 v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když se tento údajně bez náležité omluvy či důvodu k jednání nedostavil. Dne 29.8.2011 podáním odeslaným pomocí datové schránky právní zástupce žalobce omluvil nepřítomnost žalobce u ústního jednání a požádal písemně tento správní orgán o odročení nařízeného ústního jednání z důvodu dočasného pobytu účastníka řízení v zahraničí, který na své účasti u ústního jednání výslovně trval. Na ústní jednání byl účastník řízení ze strany správního orgánu osobně předvoláván, tento si však předvolání z důvodu své nepřítomnosti v ČR, která trvala od 25.7.2011 do 5.9.2011, nemohl převzít a jednání se zúčastnit, ač se z tohoto jednání prostřednictvím právního zástupce řádně omluvil. Žalobce je přesvědčen, že v souladu s rozhodnutím NSS, č.j. 7As 9/2009 – 66 svou nepřítomnost u ústního jednání omluvil dodatečně předloženými doklady. Žalobci bylo jednoznačně odepráno právo vyjádřit se osobně k projednávanému přestupku tím, že mu byla znemožněna účast u jednání dne 30.8.2011 a následně mu z tohoto důvodu nebylo prominuto zmeškání lhůty spočívající v jeho nepřítomnosti u ústního jednání tím, že nedisponuje konkrétními důkazy s jeho iniciály, mapující detailně jeho pobyt mimo místo trvalého bydliště. Žalobce je přesvědčen, že podmínky jednání v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 zákona o přestupcích nebyly splněny.

II. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že na danou věc nelze aplikovat § 33 a § 34 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně žalobce k nařízenému ústnímu jednání na den 30.8.2011 předvolával, považoval patrně tento správní orgán účast žalobce za nutnou. Žalobce je přesvědčen, že právo vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu dle ust. § 73 odst. 5 správního řádu má žalobce i tehdy, pokud udělil plnou moc k zastupování svému právnímu zástupci. Jde o právo osobní povahy, které nemůže být v žádném případě nahrazeno vyjádřením jeho právního zástupce. Výpověď žalobce je důkazním prostředkem osobní povahy a nelze ji nahrazovat jeho vyjádřením se ve

věci písemnou formou, jak argumentuje žalovaný. Neměl-li žalobce jako účastník řízení možnost se ke skutečnostem kladeným mu za vinu osobně vyjádřit, nemůže vést postup správního orgánu ke zjištění stavů věci, o němž nejsou pochybnosti a k vydání správného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, které v sobě zahrnuje i základní právo na obhajobu. Žalobce neměl možnost se v důsledku svého dočasného pobytu v zahraničí k věci osobně vyjádřit.

III. Žalobce shledává jako nesprávné tvrzení žalovaného o tom, že nové řízení konané poté, co bylo původní rozhodnutí celního úřadu Prostějov zrušeno a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí, nemělo povahu nového řízení, ve kterém by měly být zopakovány veškeré důkazy provedené v řízení původním, nýbrž bylo pokračováním řízení původního. Bylo povinností Celního úřadu Prostějov provést nové ústní jednání, včetně dokazování, což nebylo dodrženo. Na ústním jednání konaném dne 30.8.2011 nebyly provedeny žádné důkazy, a to ani listinami se již ve správním spise nacházejícími, ale ani důkazními prostředky novými. Žalobce uvádí, že pokud mu bylo umožněno nahlédnout do správního spisu, jednalo se o realizaci jeho zákonného práva, což nemá vliv na povinnost správního orgánu důkazy provést a žalobci dát možnost se ve věci osobně vyjádřit. Dle žalobce důkazy, se kterými celní úřad pracoval, byly nedostatečné (úřední záznam o spáchaném přestupku, postoupení přestupku, fotodokumentace). Za úřední záznam je třeba považovat každý jednostranný záznam správního orgánu o skutečnostech, kdy ve styku s účastníky nedochází a nikoliv pouze obsah telefonických hovorů. Úřední záznam dle rozhodnutí NSS, č.j. 1As 96/2008 – 115 nemůže sloužit jako důkaz, tedy k tomu, aby na jeho základě byl účastník řízení obviněn ze spáchání přestupku. Žalobce je proto přesvědčen, že Celní úřad Prostějov pochybil, pokud nevyslechl policisty, kteří měli oznámení o údajném spáchání přestupku sepsat. U ústního jednání nebyla provedena ani fotodokumentace, žalobci nebyla dána možnost se k těmto fotografiím osobně vyjádřit. Žalovaný neumožnil žalobci předložit druhý díl kupónu, když vydal rozhodnutí ve věci samé dříve, než žalobce tento díl kupónu vůbec mohl předložit. Žalovaný se nezabýval námitkou žalobce ke zpochybnění existence fotografie s časovým kupónem ve vozidle žalobce registrační značky jiného vozidla s označením 6A8, která měla být podkladem pro vydání rozhodnutí. Povinností správního orgánu je provést dokazování jednotlivými fotografiemi jako důkazy a umožnit účastníku řízení se ke každé z nich vyjádřit, což se však nestalo. Žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, což ho vedlo k zaujetí nesprávného právního názoru a vydání nesprávného rozhodnutí. Nesprávné rozhodnutí bylo ze strany žalovaného potvrzeno z důvodu, že se danou věcí zabýval nedostatečným způsobem.

IV. V protokolu z ústního jednání konaného dne 30.8.2011 nebylo uvedeno poučení žalobce o právu se seznámit s podklady dříve, než bude vydáno samotné rozhodnutí a že mu k tomu musí být před vydáním rozhodnutí poskytnuta přiměřená lhůta. Právní zástupce nebyl na ústním jednání poučen, že již žádné další důkazy nebudou prováděny.

V. Žalobce poukazuje na skutečnost, že č.j. rozhodnutí, které bylo ze strany žalovaného potvrzeno, se neshoduje s rozhodnutím, které bylo ze strany žalobce napadeno odvoláním.

Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti obou rozhodnutí, jelikož trpí závažnými vadami jak formálními, tak věcnými a obě by měla být pro nezákonnost zrušena.

K žalobě žalobce se písemně žalovaný vyjádřil.

K bodu ad 1 uvedl:

Žalovaný tvrdí, že žalobce měl v řízení o přestupku právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, měl právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích. V daném případě nedošlo k porušení základního práva žalobce tím, že by se ústní jednání konalo v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny podmínky § 74. Dle žalovaného je třeba přihlídnout k judikatuře, dle níž hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. V projednávané věci bylo několikrát nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce nikdy nedostavil a svou přítomnost náležitě neomluvil. Za náležitou omluvu je třeba považovat např. lékařský doloženou pracovní neschopnost, přesvědčivě prokázané pracovní zaneprázdnění, nikoliv však omluvu učiněnou např. telefonicky. To, že bylo někým v zahraničí v některých dnech v průběhu srpna a září roku 2011 nakupováno, nelze považovat za náležitou omluvu nebo důležitý důvod neúčasti žalobce na ústním jednání. Žalovaný nemůže souhlasit s názorem žalobce o nesplnění podmínek dle § 74 zákona o přestupcích.

Ad 2:

Žalovaný nikterak nezpochybňuje, že žalobce má zákonem daná práva a neříká, že tato práva lze nahradit vyjádřením jeho právního zástupce. Proto, i když si žalobce zvolil právního zástupce, byl k nařízenému ústnímu jednání předvolán, žalobce se však bez náležité omluvy nedostavil. Toto však neznamená, že ze strany právního zástupce nemohly být předloženy doklady, které žalobce založil do advokátního spisu. Žalovaný uvádí, že žalobce vytrhuje slova z kontextu a používá je v jiné souvislosti, která však pravdivě nevyjadřuje, co je uvedeno v rozhodnutí.

Ad 3:

V otázce „nového řízení“ žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Z protokolu o ústním jednání ze dne 30.8.2011 vyplývá, že právní zástupkyni byla dána možnost dle ust. § 36 správního řádu. Pokud jde o úřední záznamy a žalobcem zmiňovaném rozhodnutí NSS, dle žalovaného nelze aplikovat rozhodnutí na právní věc žalobce a za úřední záznam je možné považovat takový záznam, který zachycuje např. obsah telefonického rozhovoru, je podepsán osobou, která ho vyhotovila (tedy ne zároveň i účastníkem řízení) a je zde uveden časový údaj, kdy došlo k jeho vyhotovení. Úředním záznamem v daném případě jsou dva úřední záznamy týkající se telefonických hovorů s žalobcem a nic dalšího. Žalobce se nepokusil o předložení druhého dílu kupónu, ačkoliv k tomu měl dostatek času. Vzhledem k tomu, že je žalobce právně zastoupen, jistě je mu známo, že právo tvrzení je spojeno s povinností důkazní. Pokud jde o žalobcem zmiňovaný ve fotodokumentaci zachycený časový kupón, povinností správního orgánu není, aby žalobci popisoval jednotlivé fotografie, které měl žalobce prokazatelně k dispozici, ale již na samotném žalobci je, aby si ony fotografie dostatečně prohlédl.

Ad 4:

Dle žalovaného byla právní zástupkyni právního zástupce žalobce dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupkyně právního zástupce navrhla provedení důkazu.

Ad 5:

Žalovaný uvádí, že o opravě zřejmých omylů a nesprávností uvedených v napadeném rozhodnutí bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného č.j. 169-3/2012-130100-21 ze dne 22.2.2012.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalobce na své žalobě tak, jak byla podána, v plném rozsahu trvá. Uvedl, že je pravdou, že žalobce několikrát požádal o odročení nařízeného ústního jednání, avšak není pravdou, že by se tak stalo bez náležité omluvy žalobce. Také není pravdou, že by se žalobce kdykoliv k jednání, které je mu kladeno za vinu, doznal. Právní zástupce žalobce tvrdil, že neměl u sebe druhý díl kupónu sloužící jako důkaz, proto bylo nezbytné vyčkat do návratu žalobce ze zahraniční dovolené. Žalobci není jasné, jak jinak by měl prokázat svou neúčast na území ČR, než právě doklady o provedených nákupech v zahraničí.

Na repliku žalobce reagoval žalovaný vyjádřením:

Dospěl k závěru, že omluvy, které byly provedeny ze strany žalobce, nelze považovat za náležité.

Dle názoru žalovaného žalobce nově tvrdí, jak cestoval do zahraničí. Nelze považovat za možné, že by někdo byl dlouhodobě pracovně v zahraničí, přičemž nehradil ubytování a neúčastnil se žádného pracovního jednání.

Žalovaný netvrdí, že by se žalobce doznal k jednání, které je mu kladeno za vinu, ve svém vyjádření k žalobě se vyjadřoval k bodu IV. žaloby.

Žalobce v odvolání uvedl, že veškeré podklady se nacházely ve spise právního zástupce, proto bylo nutné těmito slovy všechny podklady a nejen některé podklady, jak se snaží žalobce tvrdit až nyní v řízení před soudem.

Právní názor soudu k žalobním bodům

Ad 1, 2

Dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích *má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.*

Dle ust. § 36 odst. 2 správního řádu *mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.*

Ze správního spisu nevyplývá, že by bylo žalobci jakkoliv bráněno se v průběhu řízení vyjádřit. Zákon nestanoví, že stanovisko je možné vyjádřit pouze při ústním jednání. Žalobce měl možnost vyjádřit své stanovisko např. písemnou formou, tohoto svého právo však nevyužil.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Dle rozsudku NSS č.j. 7As 9/2009 – 66 „je řízení o přestupcích zákonem koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání, musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednávání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin, a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svoji obhajobu a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí“.

Soud uzavírá, že žalobce jako obviněný z přestupku má v řízení o přestupcích, které jsou mu kladeny za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích došlo by k porušení základního práva obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda byl žalobce řádně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 30.8.2011. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání dokumentem nazvaným „Nařízení ústního jednání“ č.j. 1173-12/2011-136200-021 ze dne 5.8.2011, který byl zaslán jak žalobci, jenž si však zásilku nepřevzal v úložní lhůtě na poště, kde byla připravena od 9.8.2011, a proto mu byla doručena fikcí, tak právnímu zástupci žalobce, jemuž byla písemnost doručena dne 8.8.2011. Předvolání splňovalo všechny náležitosti vymezené ust. § 59 odst. 3 správního řádu, ostatně

ze strany žalobce nebyl jejich nedostatek v žalobě namítán. Dne 29.8.2011 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost právního zástupce žalobce o odročení nařízeného jednání z důvodu pobytu žalobce mimo ČR. K odročení nařízeného ústního jednání však správní orgán I. stupně neshledal důvody a ústní jednání tak proběhlo dne 30.8.2011 bez přítomnosti žalobce, pouze za účasti jeho právního zástupce.

Soud dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 30.8.2011 řádně předvolán.

Soud shrnuje, že ze skutečnosti, že předvolání k ústnímu jednání bylo zasláno jak žalobci, tak jeho právnímu zástupci, lze dovodit, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu, kdy se písemnosti doručují pouze zástupci, s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Rovněž institut předvolání dle ust. § 59 správního řádu, jehož bylo v daném případě využito, vychází z principu, že správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Správní orgán tak zřejmě považoval účast žalobce na ústním jednání za nutnou za účelem, aby se mohl osobně vyjádřit. Konečně z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá princip ústního jednání za účasti obviněného z přestupku s tím, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Soud se tak neztotožňuje s odůvodněním správních orgánů, když žádosti právního zástupce žalobce o odročení jednání nebylo vyhověno z důvodu existence plné moci, kterou žalobce právnímu zástupci udělil. Žádnou takovou možnost pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného zákon správnímu orgánu neumožňuje, tento důvod sám o sobě by tedy v žádném případě nemohlo obstát pro splnění podmínek dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce.

Na druhou stranu však soud se žalovaným souhlasí, že omluva žalobce, resp. jeho právního zástupce z důvodu pobytu žalobce v zahraničí, nesplňuje podmínky náležité omluvy tak, jak je zákonem chápána.

Podle rozsudku NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 1As 55/2012 – 32 „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ust. § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008 – 41)“.

Dle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66 „hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i

s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení“.

Ze správního spisu soud dovodil, že v průběhu správního řízení bylo nařízeno ústní jednání ve věci projednání přestupků dříve již několikrát, přičemž se žalobce vždy omluvil pro svou nepřítomnost. Ačkoli správní orgán dřívější omluvy akceptoval, nelze mu přičítat k tíži, že omluva z jednání nařízeného na den 30.8.2011 již akceptována nebyla.

Právní zástupce žalobce ve své žádosti o odročení ústního jednání nařízeného na den 30.8.2011 uvedl jako důvod pro odročení pobyt žalobce v zahraničí, který byl neplánovaně prodloužen, k žádosti nepřiložil žádné doklady tuto skutečnost dokládající. V průběhu ústního jednání právní zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce omlouvá svou nepřítomnost zahraniční pracovní cestou, přičemž o této skutečnosti opět nebyla schopna doložit žádné důkazy.

K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce přiložil několik kopií účtenek prokazujících nákupy v zahraničí v průběhu měsíce srpna 2011. Z tvrzení žalobce v žalobě potom vyplývá, že žalobce pobýval v zahraničí z důvodu plánované dovolené. Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce ohledně jeho nepřítomnosti v ČR jsou značně nekonzistentní, kdy nebylo přesvědčivě dokázáno, zda vůbec, popřípadě z jakého důvodu žalobce v zahraničí pobýval. Lze se rovněž ztotožnit se závěrem žalovaného, že nákup v zahraničí mohl provést kdokoli tzn. nejen žalobce. Dle soudu není reálně možné, aby někdo pobýval více než měsíc v zahraničí (dle sdělení žalobce od 25.7.2011 do 5.9.2011), aniž by byl schopen prokázat, jaké měl zajištěno ubytování, případně jiný doklad svědčící o jeho osobní přítomnosti v té které zemi. Soud uzavírá, že v situaci, kdy byl žalobce řádně předvolán k ústnímu jednání, bylo především v jeho zájmu doložit takové doklady, které by prokazovaly skutečnosti, které mu bránily v účasti na ústním jednání. Žalobce však přesvědčující důkazy nepředložil ani před nařízeným jednáním, ani dodatečně.

Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou a přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce.

Ad 3

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že postup správního orgánu I. stupně po zrušení jeho předchozího rozhodnutí odvolacím orgánem, se nepovažuje za nové řízení. Jde o pokračování řízení zahájeného dne 17.2.2011 oznámením č.j. 1173-2-2011-136200-021,

nebylo tak třeba znovu provádět již dříve provedené důkazy. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že při zjišťování skutkového stavu správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku ze dne 21.1.2011, z předložené fotodokumentace a z postupovací zprávy. Soud souhlasí s žalobcem v názoru, že dle rozhodnutí NSS č.j. 1As 96/2008 – 115 úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz, tedy k tomu, aby na jeho základě byl účastník řízení obviněn ze spáchání přestupku, v uvedeném případě však byl žalobce obviněn ze spáchání přestupku na základě jiných, výše uvedených podkladů, zejména předložené fotodokumentace.

Krajský soud v Brně uzavírá, že se vypořádal se všemi žalobními námitkami žalobce, dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu byla vydána na základě řádně zjištěného skutkového stavu a věc byla posouzena správně, přičemž jak soud již uvedl, dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Z toho, co soud uvedl v odůvodnění rozsudku je zřejmé, že tedy dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. února 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová